

Jozefa Racingera skatījums uz Jēzu

Pirmdien, 16. aprīlī, Svētā tēva grāmata, kas veltīta «Jēzum no Nācaretes» parādījās grāmatnīcās, izdota vāciski, itāļiski un poliski. Tā tiks tulkota divdesmit valodās.

22.09.2008

Izdevniecība *Rizzoli*, kam Vatikāna Grāmatu izdošanas un tirdzniecības nodaļa piešķīrusi grāmatas izdošanas universālās tiesības, šodien precizē, ka runa ir par pirmo no divām daļām vienotam darbam, kurā būs

aprakstīta Kristus atklātā dzīve, sākot
no kristībām Jordānā līdz
Apskaidrošanās brīdim.

Jozefa Racingera stāsts atklāj
pastorālu aspektu, jo ar Evaņģēlija
komentāru palīdzību viņš sniedz
ievadu kristietības pamatprincipos.
Šai esejai ir stingri zinātnisks
raksturs, kas piemīt visiem autora
darbiem, kuri tapuši, pirms viņš
kļuva par pāvestu Benediktu XVI.

„Pāvesta pastorālās rūpes un
teoloģiskā doktrīna palīdz definēt
darba centrālo pavedienu – tā ir
pārlicība, ka tad, ja mēs vēlamies
izprast, kas ir Jēzus, ir jāsāk ar Viņa
vienotību ar Tēvu.”

Stingri ievērotā vēsturiski-kritiskā
metode ļauj veikt kvalitatīvu
eksegēzi, kā palīgu izmantojot bagātu
materiālu klāstu, kas ļauj izveidot tik
precīzu un padziļinātu Kristus
portretu, ko vēl pirms dažiem
desmitiem gadu būtu grūti

iedomāties. Taču „vienīgi ticība ļauj atzīt, ka Jēzus ir Dievs. Šī pārlicība, par spīti avotu komplicētībai, ļauj lasīt Evaņģēliju saskaņā ar vēsturiski-kritisko metodi un skaidri atklāt pārlicinošu personību un viņas ceļu» .

Pēc Jozefa Racingera domām ticība un izpēte savstarpēji papildina viena otru un nevis ir viena otrai pretrunā, gluži tāpat kā tas ir ar vēsturisko Jēzu un To, kurš aprakstīts Evaņģēlijā.

Īss grāmatas pārskats ar nosaukumu „Pāvesta ceļš pretī Jēzum” precizē, ka šis darbs „atklāj viņa personiskos Kunga meklējumus, tas nav pontifikālā maģistērija dokuments”.

Pamatojoties uz vienību, kas pastāv starp Veco un Jauno derību, kā arī uz kristoloģisko hermenētiku, kas Jēzū Kristū redz visas Bībeles atslēgu, Jozefs Racingers atklāj Evaņģēlijā aprakstīto Jēzu kā jauno Mozu, kas piepilda Izraēļa gaidas. Tieši Viņam

ir jāved tauta uz galējo brīvību. Katrs šī piepildījuma posms ļauj saskatīt Dieva vispārējo plānu.

Tādējādi Jēzus iegremdēšanās Jordānā simbolizē Viņa nāvi un „nokāpšanu ellē”, kas ir klātesoša katrā Viņa zemes dzīves posmā. „Lai glābtu cilvēci [..], Viņam bija jāuzveic dažādi pārbaudījumi, kas visos laikos darbojas cilvēkā, un to vietā jārada paklausība, tā atverot ceļu pie Dieva, ceļu uz Apsolīto zemi un Valstību.”

Dieva valstība, kam ir centrālā vieta Jēzus vēstī, ir tēma, kas padziļināta pārdomu esejā ar nosaukumu „Kalna sprediķis”, kurā svētības ir atklātas kā Jaunā likuma pamats un kā Kristus pašportrets. Pāvests rāda, ka likums vairs neizriet no sarunas aci pret aci ar Dievu, kā tas bija ļauts Mozum. Jaunais likums no jauna atver pilnīgu vienotību starp Tēvu un Dēlu.

Tādēļ ir būtiski svarīgi, lai katra cilvēka dzīve būtu dialogs ar Dievu un ieklausīšanās Viņā. Benedikts XVI vienu nodaļu velta lūgšanai un tam, lai skaidrotu „Tēvs mūsu” lūgšanu, ko Jēzus mums ir mācījis.

Cilvēku vienotība – Dievā, Jēzū un Garā – ir izteikta ar formu „mēs”. Un šī jaunā ģimene atklājas divpadsmit apustuļu izvēlē; tas liek domāt par seno ģimeni, kas ir Izraēlis. Lai arī neviendabīga, šī Jēzus ģimene – Baznīca – visos laikos Viņā ir radusi vienotību un ceļa virzienu, kā izdzīvot Evaņģēlija universālo dabu.

«Lai darītu vieglāk saprotamu savas vēsts saturu un lai tā kļūtu par reāliem norādījumiem ceļā, Jēzus izmantoja līdzības. Arī tām ir pielietots tīri teoloģisks lasīšanas veids, un Jozefs Racingers šo teoloģiju dziļi uzsver.»

Visbeidzot autors uzskaita Jēzus izmantotos piemērus, lai skaidrotu

savu noslēpumu, – piemērus, kurus ir izcēlis svētais Jānis. Pēc šo piemēru apkopošanas pāvests piedāvā iepazīties ar dažādiem rezultātiem, ko ļāvis gūt pētījums par šo evaņģēlistu, un tādējādi pāvests paver jaunus apvāršņus, lai iepazītu Jēzu, kurš aizvien skaidrāk atklājas kā Dieva Dēls.

Šis skatījums paplašinās pēdējās divās grāmatas nodaļās, kurās Svētais tēvs skaidro, kas ir Mesijas patiesais uzdevums un sūtība, kas Viņam jāīsteno. Pāvests pabeidz, minot vairākus titulus, ko Jēzus saskaņā ar Evaņģēlijiem ir izmantojis, runājot par sevi pašu.

Grāmatas lasīšana ļauj atklāt ne tikai ticīgu cilvēku un teologu Racingeru, bet arī ganu. „Tas ļoti atvieglo jaunu skatījumu uz Jēzu Kristu... Vēl vairāk tādēļ, ka autors nebaidās pieminēt pasauli, kas, attālinoties no Dieva, lai sev paturētu vienīgi redzamo un

materiālo, uzveļ sev
pašiznīcināšanās draudus tā vietā,
atsakoties no brīvības meklēšanas
Apsolītajā zemē, Dieva valstībā.”

Vatikāns, 2007. gada 13. aprīlī
(VIS).

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/jozefa-
racingeras-skatijums-uz-jezu/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/jozefa-racingeras-skatijums-uz-jezu/) (6.08.2025)